

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

361.1

Hely

Idő

"1913"

Személy

Forrás: Esti Ujság

Bp.

1913 I/4

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

H

361.1 "1913"

Ügyes koldu-
ok és ügyefogyott szegények.

Az *Esti Ujság* egyik olvasója, a ki a fővárosi szegényügyet hivatalból ki-tűnően ismeri, írta meg nekünk az alább következő rendkívül érdekes és jellegzetes apróságokat:

Budapesten a nyomorúság a szegé-nyeknek két típusát fejlesztette ki cso-dálatosan tökéletes formában. Az egyik az ügyes koldus, a ki szédítő ravasz-sággal, drámairót megszegyenítő el-mésséggel és trükkökkel dolgozik s csal-össze államtitkári jövedelmet. A má-sik az ügyefogyott szegény, a ki éhe-zik, fagyoskodik, halálos betegen or-vosság nélkül vergődik és még ahhoz a segítséghez sem tud hozzájutni, a melyet az állam, a város, vagy a társada-lom minden szükölködőnek biztosít.

Ime, a legujabb koldus-trükk. Legin-kább a közuti villamos kocsikon lát-hatni a következő jelenetet. Főlkapaszkodik a kocsira egy jól öltözött, fél-lábu, de azért erős és munkabíró na-taleMBER és mankóján bekocog a kocsi legfelsőbb részébe. A mikor a villá-mos elindul, leveszi a kalapját és szí-néskedő sirással elpanaszolja a sze-rencsétlenségét, azt a bizonyos tüdőba-jos feleségét és ama bizonyos három

gndozatlan és apró gyermeket. Köz-ben büzik a szájából a pálinka gőze.

És ennek a közönséges fogásnak hi-hetetlen a sikere. Sorra nyilik meg a férfiak pénztárcája, hölgyek retikülje. Hullanak a tiz- és huszfilléresek, ko-rona is akad. Az utasok egymást kény-szerítik az adakozásra, mert a nyilván-osság előtt mindenki szívesen mutat-kozik jólelkűnek és az, a ki esetleg keresztüllát a szítán és nem akar adni, kénytelen vele, mert valósággal hipno-tizálja szomszédjának a villogó, meg-vetést sugárzó szemé. A koldus pedig, miután az egyik villámot letarolta, nyomban főlkapaszkodik a másikra, olyan rendszeresen, mint valami — ellenőr. A napi jövedelmé husz-hu-szonöt korona, de a munkásbiztosító-tól is kap bizonyára életjáradékot, sőt valószínű, hogy a város is részesíti va-lamelyes havi segítségben.

Most pedig nézzünk az ellenkező ol-dalra, a hol a gyámoltalan szegények vivódnak a fojtogató, gyilkos nyomor-úsággal. Nemrég meghalt Budafokon egy hetvennyolc éves asszony. Kicsi konyha, kicsi szoba volt a lakása, de a szobát kiadta albérletbe, neki csak a konyha maradt. Ez az asszony *Ritter Ferencné* volt, egy rendőrtanácsosnak az özvegye. Valamikor jómódban élt, de öregségére csak az ötszáz korona

évi nyugdíja maradt, a mit a férje után kapott. Ennek a pénznek a nagyobb része is orvosságra fogyott el és a sze-rencsétlen asszony évtizedeken át kop-lalt.

Végre valami uton-módon meghal-lották a budapesti Városházán, a köz-jótékonyági ügyosztályban ennek a mindenkitől elhagyatott, nyomorgó asszonynak a hírét. Az ügyosztály egyik legfőbb tisztviselője személyesen ment ki Budafokra és *Ritterné* kétségbeejtő helyzetben találta. A konyhában he-vert, erős tüdőgyuladása volt és senki nem ápolta, orvos nem is látta. A tüdő-gyuladásból még fölépült, de aztán nemsokára mégis meghalt. A koldusok közé akarták eltemetni, de azután a főváros magára vette a temetés költsé-gét és ilyenformán jutott rendes ko-porsóhoz, tisztességes sirhoz a szegény *Ritter Ferencné*.

Ez a budapesti szegényügy fotogra-fíája . . .